

El Vèntə də Bòra e l Sólə

El Vèntə də Bòra e l Sólə, ən giòrne, stàven a fà cagnara, perché ognùn di dó dicéva d èss più fòrt də cl altre. Èntə chəl mèntre an vistə ma m peļegrìn chə niva óltra tutt'invurichiate nte na mantèlla: alóra chi dó cagnaròtti s ènn méssi d acòrde chə sarìa statə l più fòrtə ntra də lóra quel ch'i l'avèsse fatta a fà levà la mantèlla ma l peļegrìn.

Ditt e fatt la Bòra cumincia a sufià fòrtə m bèl pò, ma più sufiava più l peļegrìn s invurichiava strétte nt la mantèlla, tant chə ala fin chəl pòr Vèntə à duvùt a lasà pèrde. El Sól alóra s è fatt véde nte l céle e, dòpe m pò, ma l peļegrìn i à prés calde e s è cavàt la mantèlla. Aculmò la Bòra à duvut arcunóssce chə l Sól éra più fòrt də là.

T è piaciuta la fòla? La vulén ardì?

Nota 1 - per indicare il fonema /ə/, gli autori senigalliesi usano o sempre l'apostrofo oppure l'apostrofo (se in posizione iniziale o finale di parola) e il punto (se in posizione centrale). Noi usiamo qui *ə* quando /ə/ si sente e «zero» quando cade: mantenimento e caduta di *schwa* sono in libera alternanza in questo dialetto.